

מ"ת 48133/07/14 - מדינת ישראל נגד ע ז

בית משפט השלום בנצרת
מ"ת 48133-07-14 מדינת ישראל נ' ז(אסיר)
בפני כב' השופטת עדי במביליה - אינשטיין
המבקשת
נגד
המשיב
ע ז

נוכחים:

מטעם המבקשת: עו"ד קרן בן הרוש

המשיב: הובא וע"י ב"כ עו"ד סרי חורי מטעם הסנגוריה הציבורית

החלטה

לפניי בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו, בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1986.

טיעוני הצדדים:

1. ב"כ המבקשת עתר למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, טען כי קיימות ראיות לכאורה, הגיש את תיק החקירה והפנה להודעות המתלוננת, אחות המשיב, אביו של המשיב ולתיעוד הרפואי. התובע טען כי ישנה עילת מעצר סטטוטורית שכן מדובר באלימות במשפחה, הוסיף כי קיימת עילת מעצר מכוח מסוכנות, בראי מעשיו ועברו הפלילי ולאור שני תיקים תלויים ועומדים המתנהלים נגדו בימים אלה, האחד בעבירות של החזקת סכין, תקיפה חבלנית, איומים והפרעה לשוטר והשני בגין החזקת סמים לצריכה עצמית. התובע טען כי לפי הפסיקה המכה בן משפחה מקומו במעצר, אף אם עברו נקי, והוסיף כי קיימת עילת מעצר נוספת בשל החשש לשיבוש הליכי חקירה, לאור בקשת המתלוננת לבטל את תלונתה. לטענתו, החלופה המוצעת אינה מתאימה שכן החלופה קרובה מאוד למקום מגורי המתלוננת, ובמקרה של הפרה, גם אם יהיה דיווח מייד, המתלוננת תהיה בסכנה, כאשר הוצע מפקח יחיד שנזקק לטיפולים רפואיים.

2. הסנגור טען כי לא קיימות ראיות לכאורה. לדבריו, כיון שהמשיב והמתלוננת נשואים תקופה קצרה, הרי שלא מדובר בבני זוג, והפנה למבחני הפסיקה ביחס לידועים בציבור. הסנגור הוסיף כי אין עדים למקרה מלבד המתלוננת והמשיב, המתלוננת מסרה בהודעתה כי הכתה את עצמה ומכאן ביקש להסיק כי היא שגרמה לעצמה לחבלות, ולא המשיב. ביחס להיזק לרכוש במזיד טען הסנגור כי מדובר ברכושו של המשיב בלבד וכיון שאינם "בני זוג" הרי שאין המדובר ב"רכוש משותף". הסנגור טען כי המתלוננת אף היא זרקה דלת על הרצפה

ולא נחקרה על כך. עוד הפנה לסתירה בין עדות אמה של המתלוננת לפיה המתלוננת לא ספרה לה על אלימות קודמת, בניגוד לטענת המתלוננת לפיה ספרה על כך לאמה. הסנגור טען כי המשיב אינו מסוכן, הפנה לדו"ח הערכת מסוכנות לפיו מסוכנות המשיב נמוכה וניתנה המלצה כללית לשחרורו בערובה, אזהרה והתחייבות, טען כי עברו ישן ולא קשור לעבירות דנן. הסנגור הוסיף כי משלא הורשע בתיקים התלויים ועומדים כנגדו, הרי שאין בעצם הגשת כתבי האישום כדי ללמד על מסוכנות. לדברי הסנגור, הרקע לביצוע העבירות הנו ויכוח של מה בכך, אין כאן אובססיביות כלפי המתלוננת, קנאה או נסיון לכפות עצמו עליה, כך שהנסיבות לא מצביעות על מסוכנות. הסנגור הפנה לכך שהמתלוננת ביקשה לבטל תלונתה והציע חלופת מעצר בבית אחיו של המשיב, בנצרת, בפיקוח אחיו עז וערבות צד ג' ולאחר מכן ניתן לשלחו לתסקיר. לחילופין עתר הסנגור לשליחת המשיב לתסקיר מעצר.

דין:

3. בתאריך 24.7.14 הוגש כנגד המשיב כתב אישום בו יוחסו לו עבירות של תקיפת בת זוג תוך גרימת חבלה של ממש והיזק לרכוש במזיד.

בהתאם לכתב האישום, המתלוננת והמשיב נשואים מזה 3 חודשים ומתגוררים בנצרת. **בתאריך 18.7.14**, בשעה 11:30 לערך, בבית, ארע ויכוח בין המתלוננת לבין המשיב, על רקע סירוב המתלוננת לנקות כתמי צבע מהריצפה. בעקבות הויכוח, סטר הנאשם על פניה של המתלוננת, המתלוננת עלתה לחדר השינה, הנאשם עלה בעקבותיה והכה אותה באמצעות סטירות ואגרופים בכל חלקי גופה. כתוצאה מכך, נגרמו למתלוננת חבלות של ממש, לרבות סימני חבלה והמטומה באזור הרקה השמאלית וסימני חבלה באמה ובזרוע יד ימין.

בהמשך, לאחר שהגיעו לבית הורי המתלוננת ושכנים, השתולל המשיב, השליך על הרצפה חנוכיה מזכוכית ושבר אותה ושבר מנורות שהיו תלויות על התקרה.

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד לתום ההליכים, היא הבקשה שלפניי.

5. בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, בבוא בית המשפט להחליט אם להורות על מעצר עד לתום ההליכים, עליו לבחון האם קיימות ראיות לכאורה להוכחת האישום והאם הוכחה עילת המעצר. בהתקיימן, על בית המשפט לבחון אם קיימת חלופת מעצר שבכוחה להשיג את תכלית המעצר בדרך שפגיעתה בחירות המשיב פחותה.

ראיות לכאורה:

6. **גרסת המתלוננת:** בשתי הודעותיה מיום 18.7.14, שנגבו בבית החולים ואח"כ בתחנת המשטרה, מסרה בפירוט את המתואר בכתב האישום וסיפרה כי במהלך התקיפה צעקה מכאבים. באופן כללי, המתלוננת היתה עקבית בגרסתה אודות אופן התרחשות האירוע, מסרה גרסה מפורטת וציינה כי במהלכו התקשרה לאמה לסיוע ואח"כ נמלטה לבית חמה, דבר שאושר בהודעותיהם.

עמוד 2

הסנגור טען לסתירה בין אמרת המתלוננת כי סיפרה לאמה על אירועי אלימות קודמים לבין הודעת האם ששוללת זאת. קיימת סתירה בעניין זה, אך לטעמי אין זו סתירה מהותית, שעה שהמתלוננת סירבה מלכתחילה להתייחס למקרים קודמים, וכמוה גם אמה שציינה כי לפעמים המשיב מתעצבן וכשהוא נרגע הוא הופך לאדם טוב והוסיפה: "אני לא רוצה לפרט מה בדיוק".

בהקשר זה יצוין כי המתלוננת מסרה כבר לרופא בעת קבלתה (ר' תיעוד רפואי) כי הותקפה בעבר. בהמשך מסרה זאת גם בהודעתה הראשונה שנגבתה בבי"ח: "מסוף אפריל אני נשואה והרבה פעמים קיבלתי מכות אבל תמיד רציתי לעשות שלום בית ולהמשיך עם בעלי...אני כל הזמן מקבלת מכות ואני מפחדת שפעם אני אקבל מכה רצינית וגם אני מפחדת שאם אגיש תלונה ויצא יעשה לי משהו". כשנשאלה מתי לאחרונה התלוננה כנגד בעלה מסרה: "לפני חודש וחצי", נתון המתיישב עם דו"ח פעולה על אירוע מיום 20.5.14 שדווח למשטרה.

7. **גרסת המשיב:** המשיב טען בהודעותיו כי לא תקף את אשתו, לא במועד הרלבנטי לכתב האישום ולא קודם לכן ואף הכחיש כי גרם נזק לרכוש. לדבריו, היה ביניהם ויכוח על צבע הגיע לצבוע את ביתם ולכלך את הרצפה, המתלוננת אמרה למשיב כי תזמין צבעי אחר, אך המשיב רצה שאותו צבעי ימשיך ואמר למתלוננת כי אם יש לכלוך, ינקה אותו. כשעומת עם סתירה בין דבריו לבין גרסת שוטר שהבחין בו מנקה זכוכיות לאחר האירוע, טען כי לא היו זכוכיות בבית, אלא "נצנצים של הצבע" ואותם ניקה, דבר שסותר באופן ברור את דוח הפעולה שקיים בתיק החקירה. הכחשת שבירת החפצים, סותרת אף את הודעתה של שאדיה, אחות המשיב.

8. **העדה ש ג:** העדה הנה אחות של המשיב ומסרה כי ביקרה בבית הוריה ביום האירוע, והוריה סיפרה לה "שכל הזמן יש בעיות והם שומעים צעקות מביתו של אחי", לכן ירדה העדה לדבר עם המשיב וראתה את המשיב והמתלוננת מתווכחים וצועקים אחד על השני, כשתוך כדי כך המשיב שבר דברים. מעדותה עולה כי הגיעה למקום בעיצומו של האירוע ולא נכחה מתחילתו. דבריה מתאימים לשלב שלאחר אירוע התקיפה, ולכן בגרסתה יש חיזוק לגרסת המתלוננת והיא עומדת בסתירה לגרסת המשיב שטען כי לא גרם נזק.

העדה מחזקת גרסת המתלוננת גם ביחס לאירועי העבר, שכן מציינת כי המתלוננת מסרה לה כל הזמן על האלימות כלפיה, גם טרם המקרה דנן: "כל הזמן היתה אומרת לי שהוא מרביץ לה אבל אף פעם אני לא ראיתי שהוא מרביץ לה".

9. **העד מ ז:** העד הנו אביו של המשיב. העד אישר שהמתלוננת נכנסה בפתאומיות לביתו ואמרה שבעלה הרביץ לה. העד מצוין כי היתה בלחץ, אמרה שהיא רוצה משטרה ומרוב לחץ החלה לתת לעצמה מכות לפני. מצבה הנפשי של המתלוננת, כמתואר, מתיישב עם האירוע האלים כפי שתואר על ידה. מנגד, אינו מתיישב עם ויכוח על צבע, כמתואר ע"י המשיב.

10. **דוח פעולה:** שוטר שהגיע למקום, בעקבות קריאת אמה של המתלוננת, הבחין בזכוכיות בתוך הבית ובבחור שניקה שברי זכוכיות שהיו בבית, השוטר ניסה להפריד בין הבעל לאשה, אך הדבר לא עלה בידו שכן היו במקום הרבה אנשים שביקשו מהמשטרה לעזוב את המקום, בעוד הוריה של המתלוננת צעקו לעבר השוטרים: "הוא

תקף אותה ושבר את הבית".

11. **תיעוד רפואי:** סיכום מחלה מציג סימני חבלה והמטומה באזור רקת שמאל, באמה ובזרוע ימין.

בפני הרופא מסרה המתלוננת כי הותקפה ע"י בעלה וכי אין המדובר באירוע ראשון.

12. ב"כ המשיב טען כי אין בנדון "תקיפת בת זוג", כיון שהמתלוננת והמשיב נשואים כ-3 חודשים בלבד, ותקופה קצרה זו אינה מלמדת על היותם בני זוג לפי מבחני הפסיקה.

סעיף 382 (ב)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, מגדיר את המונח בן זוג כך: **"בן זוגו, לרבות הידוע בציבור כבן זוגו"**.

המחוקק הניח, אפוא, כי ביחס לקשר זוגי, המעוגן בהסכם נישואין, כבמקרה דנן, לא יכולה להיות מחלוקת שמדובר בבני זוג כהגדרת החוק, ולכן ראה מקום להגדיר ספציפית את "הידוע בציבור" ככזה שנכלל בהגדרת "בן זוג".

מבחני הפסיקה, אליהם הפנה הסנגור המלומד, מתייחסים להכנסת קשר זוגי, שאינו מעוגן בהסכם נישואין ברור וחד משמעי, אל גדר "ידועים בציבור".

במקרה דנן, אין חולק כי המתלוננת והמשיב נשואים כחוק. משכך, המתלוננת הנה "בת זוג" כהגדרת החוק.

מעבר לנדרש יצוין כי לפי הודעת המשיב מיום 21.7.14, המשיב והמתלוננת היו מאורסים 5 שנים קודם לנישואיהם.

13. הסנגור טען כי הרכוש שניזוק הנו רכוש בבעלות המשיב בלבד, לא הונחה בפניי כל ראייה לכך שהרכוש שייך למשיב בלבד ומכל מקום, שעה שקבעתי כי המשיב והמתלוננת הנם בני זוג, הרי שכל עוד לא הוכח אחרת, ולו לכאורה, הרי שהרכוש בביתם הנו רכוש משותף של המשיב והמתלוננת. משכך, דין טענה זו להידחות.

14. הסנגור טען כי ייתכן שהמתלוננת גרמה את החבלות לעצמה, עת הכתה בפניה. כאמור לעיל, מהודעת אביו של המשיב, מר מוחמד זערורה, עולה כי המתלוננת נתנה לעצמה מכות בראש מרוב לחץ. מהתיעוד הרפואי עולות המטומות ברקה ובזרוע. קשה ללמוד מדברי העד על מכות בעוצמה שתגרום להמטומה ברקה, ודבריו, המתארים מצב נפשי של לחץ, מתיישבים יותר עם "מכות" שמיועדות לבטא מצוקה ולא להסב כאב. מכל מקום, אין בדברי העד הסבר להמטומות על זרועה של המתלוננת.

בשלב דיוני זה, בית המשפט נדרש לקיומן של ראיות לכאורה בלבד. אין הוא קובע מהימנות עדים ואינו מכריע במחלוקת הראייתית. משימה זו שמורה לבית המשפט הדן בתיק העיקרי, לאחר שמיעת העדים והתרשמותו מאופן העדתם. נכון לשלב הדיוני הנוכחי, קיימות ראיות לכאורה טובות להוכחת כל המיוחס למשיב לפי כתב האישום.

הנה כי כן, קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיחוס למשיב בכתב האישום.

עילת מעצר:

15. העבירות המיחוסות למשיב מקימות **עילת מעצר סטטוטורית** מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(5) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו - 1996.

16. העבירות נשוא תיק זה ונסיבות ביצוען מעידות על **מסוכנות** המשיב לשלומה ולבטחונה של המתלוננת.

המשיב הכה את אשתו במקום מסוים בבית, האשה עזבה את אותו מקום, ניסתה לעלות לחדר השינה, אך המשיב לא הרפה, עלה בעקבותיה וגם שם המשיך לתקוף את המתלוננת בסטירות ובאגרופים עד שגרם לה להמטומות בפניה ובזרועה.

המניע לתקיפה, כעולה מן התשתית הראייתית לכאורה, מחדד מסוכנות המשיב: המשיב דרש מן המתלוננת לנקות כתם צבע מהרצפה, ומשלא צייתה להוראתו תקף אותה שוב ושוב כאמור.

המשיב הוכיח בכך גישה כוחנית ונסיון לכפות על המתלוננת, בדרכי אלימות, לפעול כמצוותו.

17. בהתאם לראיות לכאורה, אין המדובר באירוע אלימות חד פעמי, אלא בדרך התנהגות של הנאשם, המתלוננת ציינה באמרותיה כי המשיב נוהג כלפי באלימות כל העת. בתיק דו"ח פעולה מיום 20.5.14 המתעד קריאה למוקד 100 וכן הודעה של שאדיה, אחות המשיב, ושל אמה של המתלוננת המעגנות דיווח על אירועים קודמים של אלימות וגרימת נזק לרכוש.

18. המתלוננת חשפה פחד מן המשיב, אשר נוהג להכותה, ואת חששה כי תקבל פעם מכה רצינית. המתלוננת הביע חשש כי אם ישוחרר המשיב - יפגע בה (הודעה מיום 18.7.14 15:44 ש' 22-23).

19. המשיב יליד 1986 ולחובתו שתי **הרשעות קודמות** בפלילים, בעבירות סמים לצריכה עצמית ותגרה במקום ציבורי, שתיהן מבית המשפט לנוער, האחרונה משנת 2004. עברו של המשיב אינו מכביד, אך אין להתעלם מקיומה של עבירת אלימות בעברו.

20. הסנגור הפנה להערכת מסוכנות נמוכה לאור דו"ח הערכת מסוכנות משטרתי. ואולם עיון בדו"ח מראה כי יש להזין עובדות בדו"ח כדי לקבל תוצאה, ובמקרה זה הזין שוטר תשובה אחת בלבד, לא התייחס לחבלות שנגרמו, לא התייחס לכך שהתפרעות ארעה גם במעמד נוכחים אחרים, לא התייחס לאלמנט ההשפלה שבדרישה לנקות

כתמי הצבע ולמידת התלות של המתלוננת במשיב מבחינה כלכלית. בנסיבות אלו, אין בתוצאות הערכת המסוכנות הממוחשבת כדי ללמד על מידת המסוכנות שיש לייחס למשיב, על רקע מעשיו, בראי קיומן של ראיות לכאורה להוכחתם.

21. עילת מעצר נוספת קמה מכוח החשש לשיבוש מהלכי משפט ולהשפעה על עדים.

בהתאם להלכה הפסוקה, חשש זה הנו חשש מובנה בעבירות אלימות במשפחה, נוכח יחסי הקרבה והתלות בין המעורבים (בש"פ 11378/05 פלוני נ' מדינת ישראל, בש"פ 8449/07 אשרף אבו ג'ודה נ' מדינת ישראל פסקה 4).

חשש זה מתגבר בנסיבות תיק זה, שכן משלב מסוים איש מן המעורבים והעדים לא שיתף פעולה בחקירה והמתלוננת אף הסבירה כי היא חוששת שיאונה לה רע בגין תלונתה:

בתאריך 23.7.14 ביקשה המתלוננת לבטל את תלונתה ולסגור את התיק בציינה כי הגם שתלונתה נכונה, היא "נשואה טרייה" ומבלי שהופעל עליה לחץ אין היא מעוניינת בחקירה. באותה הודעה מסרה כי היא שוהה בבית הוריה מאז המקרה וטרם שבה לבית בעלה.

בהודעתה מתאריך 18.7.14 שעה 15:44 מסרה: "אני כל הזמן מקבלת מכות ואני מפחדת שפעם אני אקבל מכה רצינית וגם אני מפחדת שאם אגיש תלונה ויצא, יעשה לי משהו".

עוד מסרה כי בכל הפעמים בהם הוכתה בעבר, רצתה לעשות שלום בית עם בעלה.

באותו יום יצאה מבית החולים והגיעה לחקירה בתחנת המשטרה בשעה 22:15 וכבר אז סרבה לספר על אירועי העבר.

בתיק החקירה מזכר מיום 23.7.14 לפיו אמה של המתלוננת לא רוצה להעיד ומבקשת לבטל את התלונה.

בנוסף, בתיק מזכר מיום 23.7.14 לפיו אביה של המתלוננת מבקש שלא לערב אותו ומבהיר כי אינו רוצה למסור עדות כיון שהמשיב והמתלוננת רוצים לעשות שלום בית.

אמו של המשיב לא שיתפה פעולה בחקירתה ולא הסכימה לענות לשאלות החוקר.

אביו של המשיב, מ ז, בהודעתו, האשים את אמה של המתלוננת בגרימת בעיות, רק משום שהתלוננה במשטרה: "רוצה שבני ישתחרר ויחזור לבית, ומה שעשה את כל הבעיות זו אמה של א שהתקשרה והזמינה משטרה

ועשתה בלגאן".

מדוח פעולה מס' 1-016-0144 עולה כי כשהגיע שוטר למקום האירוע אנשים הורו לשוטרים לעזוב את הבית ולא אפשרו הפרדה בין המשיב לבין המתלוננת, עד כי השוטר קרא לתגבורת.

גם מתיק חקירה קודם, שנסגר, ניבט קשר שתיקה דומה: קיים דו"ח פעולה מיום **20.5.14**, המתעד הזמנת המשטרה דרך מוקד 100 ע"י אחיו של המשיב שמסר כי יש אלימות בבית ושוברים חלונות. כשהגיעו שוטרים למקום, שינה האח גרסתו וטען כי מדובר בויכוח מילולי בלבד, המתלוננת מסרה כי המשיב לא תקף ולא איים עליה וכי אינה מעוניינת להגיש תלונה שכן "העניין הושלם ביניהם ע"י גיסה ע והכל בסדר". גם הורי המתלוננת מסרו "שהכל בסדר ואין צורך בטיפול המשטרה".

מעבר לכך, מדו"ח פעולה בתיק החקירה עולה כי כבר ביום התקיפה, עת הגיעו שוטרים למקום, הבחינו במשיב מטאטא זכוכיות מהרצפה. כשנשאל על כך בהודעתו מיום 21.7.14 מסר: "לא ניקיתי את הזכוכית אלא רק גירדתי את הצבע מהרצפה...לא שברתי שום דבר ומה שהיה על הרצפה זה נצנצים של צבע".

חלופת מעצר:

22. בהגיעי למסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס למשיב בכתב האישום וכי קיימת בעניינו עילת מעצר, שומה על בית המשפט לבחון אם ניתן להורות על שחרורו בחלופת מעצר שפגיעתה בחירותו של המשיב פחותה.

23. בהתחשב בעילות המעצר, נדרשת בנדון חלופת מעצר שבכוחה להבטיח הגנה על שלומה ובטחונה של המתלוננת, מפני הסיכון להישנות המעשים, ואת תקינות ההליך השיפוטי.

24. ב"כ המשיב הציע חלופת מעצר, הכוללת מעצר בית מלא בבית אחיו של המשיב, מר ע ז, שבנצרת, בפקוח האח ע.

מיקומה הגאוגרפי של החלופה המוצעת סמוך מאד למקום מגורי המתלוננת ואף למקום מגורי הוריה של המתלוננת, אליהם עברה המתלוננת בעקבות המקרה דנן.

אחיו של המשיב, מר ע ז, בן 42, נשוי, אב ל-4 ילדים בגילאי 11-3, אינו עובד בשל ניתוח בגבו ומקבל קצבת נכות מהמל"ל. האח מסר כי נזקק לטיפולים רפואיים וכאשר יאלץ להעדר מביתו, יפקחו על המשיב אשתו, הילדים, הוריו, האחים וכל המשפחה. אמירה זו משקפת קלות דעת, אי הבנת מהות תפקידו כמפקח ואת האחריות המוטלת עליו באופן אישי למלא את תפקיד המשמורן. מעבר לכך, לא הוצג משמורן נוסף שיוכל לפקח בעת שהאח יעדר מביתו לטיפולים רפואיים כפי שמסר.

כאמור לעיל, מדוח פעולה 1-16-67-1 עולה, כי בתאריך 20.5.14 דיווח ע למשטרה כי "יש אלימות בבית...לא יודע בין מי למי". כשהגיע שוטר למקום, בסיועו של עדנאן, נשמר "קשר השתיקה" שבעטיו נסגר התיק.

הקשבת לעדותו והתרשמתי כי ע מבקש לסייע לאחיו להשתחרר ממעצר, בעל רצון להשכין שלום בין המשיב למתלוננת, אולם לא ידווח למשטרה על הפרת תנאי שחרור בידעו שבכך יביא למעצרו המחודש של אחיו.

הנה כי כן, אין בחלופה המוצעת כדי לאיין או לצמצם את המסוכנות הנשקפת מן המשיב.

25. עם זאת, בנסיבות המקרה, אין לשלול שחרור המשיב לחלופת מתאימה אחרת, ככל שתוצע.

משכך, הנני מורה לשירות המבחן לערוך תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, אשר יתייחס לשאלת מסוכנותו של המשיב ויבחן אם ניתן לאיין מסוכנותו על ידי שחרורו לחלופת מעצר **אחרת**, ככל שתובא בפני שירות המבחן.

26. נקבע לקבלת תסקיר מעצר ולהשלמת טיעוני הצדדים ליום 24.8.14 שעה 09:00, בפני שופט תורן.

שירות המבחן יגיש תסקיר מעצר עד לאותו מועד.

המשיב יוותר במעצר עד למתן החלטה אחרת.

המזכירות תשלח החלטתי, בצירוף כתב האישום ובקשת המעצר לשירות המבחן.

המשיב יובא לדין באמצעות שב"ס.

תיק החקירה מוחזר לב"כ המבקשת.

ניתנה והודעה היום ה' אב תשע"ד, 01/08/2014 במעמד הנוכחים.

עדי במביליה - אינשטיין, שופטת